

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 stycznia 2016 r.

skargi J. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Ca [...]

wydanego w sprawie z powództwa J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o zapłatę,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w P. adwokatowi K. P. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu J. D. w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.

UZASADNIENIE

Powód J. D. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 czerwca 2013 r. wydanego w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. o zapłatę.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 19 czerwca oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 11 grudnia 2012 r. oddalającego powództwo wniesione przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. o zapłatę.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 9 listopada 1994 r. przyznał powodowi J. D. od dnia powstania inwalidztwa, tj. od 27 października 1994 r., rentę inwalidzką 3 grupy inwalidów w wysokości 12 799 zł miesięcznie. Po rozpatrzeniu wniosku J. D. z dnia 18 listopada 1994 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 12 grudnia 1994 r. przeliczył wysokość renty inwalidzkiej 3 grupy inwalidów i wskazał, że wysokość renty została ustalona na kwotę 15 682 zł miesięcznie. Zgodnie z wyliczeniami Zakładu Ubezpieczeń Społecznych powodowi przysługiwała wysokość świadczenia 14 195,30 zł, renta została podwyższona do kwoty najniższej renty: od 1 listopada 1994 r. – 14 922 zł; od 1 grudnia 1994 r. – 16 458 zł. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyjaśnił, że wyliczenia podstawy wymiaru renty nastąpiło – wobec tego, że wniosek powoda wpłynął 18 listopada 1994 r. – według nowej ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, która weszła w życie 15 lutego 1991 r. Decyzją z dnia 12 maja 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał powodowi emeryturę w kwocie 976,95 od dnia 18 maja 2006 r.

Sąd Okręgowy uznał roszczenie powoda za niezasadne w kontekście art. 417 k.c. w zw. z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP. Wskazał, że powód odwoływał się od wielu decyzji administracyjnych wydanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do sądów powszechnych – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, Sądów Administracyjnych i Sądu Najwyższego. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest jednak podstawy, by przypisać pozwanemu przy wydawaniu powyższych decyzji jakiegokolwiek zawinionego i bezprawnego działania lub zaniechania prowadzącego do wyrządzenia powodowi szkody. Powód nie wykazał – zgodnie z art. 6 k.c. – bezprawności działania pozwanego w ramach podejmowanych przez niego czynności. Sąd Okręgowy podkreślił, że wysokość przyznawanych powodowi świadczeń z zakresu ubezpieczenia społecznego była działaniem opartym na obowiązujących przepisach prawa materialnego i procesowego, nie można przyjąć, że miało miejsce celowe zaniżanie przyznawanych powodowi świadczeń, ponadto

prawidłowość wydawanych decyzji była weryfikowana w trybie odwoławczym przez organy administracyjne oraz ubezpieczeniowe.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wskazano, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z następującymi przepisami prawa: art. 378 § 1 k.p.c., art. 379 pkt 5 k.p.c., art. 382 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., art. 385 k.p.c., art. 390 § 1 k.p.c. oraz art. 424^{1b} k.p.c. i art. 2, art. 45 ust. 1, art. 77 Konstytucji RP w zw. z art. 416 k.c., 416 k.c., 417 k.c., art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. oraz art. 6 i art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz § 1 i § 9 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw oraz § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 października 1990 r. zmieniającego niektóre przepisy w sprawie ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie ze stanowiskiem przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie, które wydane zostało w wyniku szczególnie rażąco wadliwej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 17 maja 2012 r., I CNP 55/11, niepubl.; z dnia 21 listopada 2013 r., III CNP 21/13, niepubl.; oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2015 r., IV CNP 63/14, niepubl.).

Powód J. D. nie wykazał słuszności zarzutów podniesionych w skardze. Nie ma podstaw do przyjęcia, że narusza prawo wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 czerwca 2013 r. uzależniający odpowiedzialność Państwowego Zakładu Ubezpieczeń od naruszenia prawa przy określaniu wysokości należnych powodowi

świadczeń, poczynając za okres od grudnia 1994 r. które to decyzje jak słusznie podkreślił ten Sąd, wielokrotnie były przedmiotem kontroli sądów. Nie ma wobec tego tym bardziej podstaw do przyjęcia, że wyrok zaskarżony skargą zapadł z rażącym naruszeniem prawa.

Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji pkt 1 na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi J. D. w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, jak w sentencji pkt 2, na podstawie § 15 § 6 pkt 5 § 13 ust. 5 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 2013 r. poz. 461; zm.: Dz. U. z dnia 2015 r. poz. 616).

I.n